Ч. 65. Четвер 22 марта (4 цьвітня) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтовоі

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах па провинциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Англієць про полудньово-африканьску війну. — Ворохобня в Персиї. — Справи хіньскі.)

Войсковий співробітник ґазети Daily News оцінює положенє Анґлійців в полудневій Африці дуже зле. Каже, що одиноким жерелом вістий з поля борби суть лиш викази убитих і ранених. З тих виказів показує ся, що в пятьох послідних днях, від понеділка до пятниці минувшого тиждня, вели ся борби в 33 ріжних місцевостях, розкинених на просторі так великім, як в Европі чотирокутник, означений місцевостями: Ґенуа-Тулюза-Остенда-Дрездно. Дальше так пише: Френч навіть не пробовав держати ся в Піт-Ретіф; з Фреде уступили наші войска в послідних днях; Сьмітфільд, Вепенер, Яґерсфонтен, Філіполіс, Форесміст, Петрусберґ, Ермельо, Кароліна, Вольмапстранд, вже давно покинені Анґлійцями. Може бути, що ще зможемо удержати ся в Вентерсдорпі; Ліхтенбурґ, Зеруст і Ляйденбурґ ще в наших руках. Впрочім ціла територия, яку ми держимо в своїх руках, складає ся з трех вузоньких смужок вздовж зелізничого шляху. В таких услівях не може дивувати, що Бури відкинули анґлійскі жаданя, а можна сумнївати ся, чи коли небудь Анґлія буде могла розпочати на ново переговори в рівно користних условіях. — Натомість прихильні міністерству часописи уважають положенє анґлійских войск користним, і не сумнївають ся о успішнім закінченю війни, хоч вірять, що війна ще довго протягне ся.

З Персиї принесли російскі часописи сензацийну вість. Іменно загорілі магомеданці, а особливо муллі розпустили по цілім краю поголоску, немов би шах перский в часї свого послідного побуту в Европі вирік ся віри вітців і перейшов на християньство. Та поголоска викликала в столици держави як і в цілім краю велике заворушенє. В Тегерані кількатисячна товпа сфанатизованих Перзів кинула ся на арсенал, аби забрати звідтам оружиє і ударити на палату шаха. Однако вояк, що стояв на варті, успів ще в час замкнути зелізні ворота арсеналу. Завдяки тій проволоці успіли надійти войска і розігнати товпу. Богато ворохобників арештовано.

Kölnische Ztg. доносить з Петербурга: В Манджуриї в околици Чантуфу вибухла знов ворохобня. Викликали єї шайки розбишак, зложені з хіньских вояків і кулаків. Ґенерал Кавльбарс велів скріпити войска на шляху зелізничім Карбин-Чан Ріфу і просив ґенерал-ґубернатора Ґродекова о більшу поміч, бо побоює ся, що ворохобня на весну ще розширить ся. — Відносини в Ціцікарі погіршили ся з причини, що непохоронені доси і замерзлі трупи хіньских вояків і тих всїх, що померли голодовою смертию в Манджуриї, тепер коли настала тепла пора, гниють і затроюють воздух. Російска залога мусїла перенести ся до висше положених частий міста. — Анґлійскі поранні часописи доносять з Пекіну, що хіньский цїсар вислав до царя письмо в справі підписаня хіньско-российского договора. Цісар доказує, що верховна власть Хіни над всїми провінциями мусить бути задержана. На случай колиби цїсар підписав згаданий договор, всї инші держави пішли би за примїром Росиї. Вкінци просить цїсар царя, аби віддав той край Хіні і задержав прихильність для неї. — Daily Mail довідує ся з Петербурга, що в Кореї не всьо спокійно; лучають ся розрухи і прибирають чим раз грізнїйший вид. В граничнім містї Самсун напало 200 уоруженых Хінців на кількох Корейців вже на корейскій землі. Богато домів підпалено і обрабовано. В Кореї має бути тепер дуже богато Японців, переважно войскових.

„Руска Бурса реміснича і промислова" у Львові в адмін. році 1900.

(Конець).

В році 1900 було на цілім удержаню в Бурсї 6 питомців без доплати; а на удержаню за доплатою місячною було чотирох.

З питомців учащають або учащали до школи промислової 1) Франц Жарский на II. році відділу столярского, 2) Михайло Гранковский на III. році відділу різьбарского, 3) Роман Тобіяш на II. році відділу слюсарского, 4) Никола Мороз на II. році відділу різьбарского, 5) Іван Лука на II. році відділу слюсарского, 6) Михайло Пушкар на III. році відділу слюсарского і 7) Конст. Ґеців на I. році відділу слюсарского. З тих при клясифікациї одержа-

49)

ФІРМА ДЖІРДЛЬСТОН

(З анґлїйского — Конана Дойлї).

(Дальше).

— Дуже легко може бути, що они поставили когось на варті на брамі. Нам треба держатись здалека від неї. Сей мур дуже високий. Найлїпше буде, коли пошукаємо такого місця, де би найлекше було вилізти.

— Я можу й тут перелізти — сказав Том з великим поривом.

— Зажди трошки. Кілька мінут борше, чи пізнїйше, то вже річ байдужна. Старий Сер Колін говорив бувало, що більше було страчених битв з причини поспіху, як з повільности. А то що за якась така висока гребля ось тут по правій руці?

— То шлях зелїзниці — сказав Бавмзер. — Дивись, онтам стоять якісь стовпи і видко малі червоні сьвітла.

— Правда. Здає ся, що мур тут трохи низший. А то що за якесь тут темне місце? Ходіть сюди! Тут єсть фіртка, котрою можна зайти до города.

— Але замкнена.

— Поможіть менї вилїзти — просив Тома. — Не тратьмо анї хвильки. Не можна знати, що там діє ся в середині. Може они як-раз тепер укладають плян як би єї убити.

— Правду каже — відозвав ся Бавмзер.— Будемо тут ждати, аж дасте нам знак. Поможіть єму товариші — підпесїть єго в гору!

Тома вхопив ся в горі за вершок муру, а хоч покалїчив собі руки аж до крови кусниками скла на нім, вихопив ся на него і сїв собі на нїм.

— Маєте тут свиставку — сказав майор, стаючи на пальцях, щоби досягнути до витягненої руки Томи. Коли Вам нас буде потреба, то лиш свиснїть добре, а ми вихром прибіжимо до Вас. Коли не будемо могли перелїзти через мур, то виважимо фіртку. Хиба би нас чорт вхопив, як би ми не прийшли.

Тома хотїв як-раз спустити ся в гущавину, коли стоячі на долинї побачили, як він нараз на мурі причаїв ся і лежав тихенечко, як би підслухував дуже уважно якийсь шелест.

— Пс! — роздало ся тихо з єго уст, коли він нахилив ся з муру в долину. — Хтось іде поміж деревами.

Місяць зайшов був поза хмари і буря притихла. Навіть поза муром на улици можна було чути, як хтось ішов в парку, і як відзивали ся якісь тихі голоси. Тома положив ся був на мур як довгий, а трава, що росла на мурі, так єго закривала, що нїхто, хто би був туди з долини подивив ся, не був би там єго добачив.

Голоси і кроки було чути чим раз виразнїйше, аж они опинили ся були під самим муром з другого боку. Здавало ся, як би они походили від людий, що ішли поволи, і мов би лиш з трудом поступали наперед. Відтак заскрипів ключ і отворили ся деревлянні двері на заржавілих завісах, а з города вийшли якісь темні постаті, котрі, як здавало ся, несли між собою щось тяжкого. Мужчини, що лежали причаєні в темнім місци, присунулись ще близше до себе, і зі страхом та обавою старали ся проникнути темноту очима. Але не могли нїчого більше добачити, як лиш невиразні зариси якихсь поступаючих наперед мужчин, а все-таки, коли так за ними дивили ся, зловив кождого з них за серце якийсь превеликий страх. Відчували то, що смерть близько коло них.

Люди ті перейшли через дорогу і рідкі корчі, та вилїзли на насип зелїзниці по другім боцї. Видко, що несли щось тяжкого, бо приставали кілька разів, а коли вже були майже на насипі, один з них спотикнув ся і упав на колїна та закляв лютo, але придушеним голосом. Але вилїзли на гору, і їх постаті, що були на хвильку щезли, показали ся знову, зарисовуючись слабо проти захмареного неба. Они схилили са до шин і поклали якусь масу, котру несли, а котру годі було розпізнати, дуже осторожно на землю.

— Треба засьвітити — відозвав ся один голос.

— Нї, нї, не потреба зовсїм — сказав на то другий.

— Не можемо потемки нїчого зробити — відозвав ся якийсь третий і простакувато. — Де маєте ліхтарню, старий? — Я маю сїрничок.

— Мусимо так покласти, щоби поїзд добре переїхав — запримітив перший голос. — Пате, Бурт, засьвітіть.

Чути було, як шарпнув хтось сїрничком, і серед темноти показало ся слабе сьвітло. Оно замиґкотїло мов би пригасало від вітру,

ло поступ: двох дуже добрий, двох добрий, оден достаточний, а двох недостаточний.

Каса виказує в р. 1900 2428 К. 65 сот. приходу і 2821 К. 57 с. розходу. Видатки про те за рік 1900 перевисшили суму приходів о 392 К. 92 сот. Се перевисшене приходів розходами оправдує ся збільшенєм числа питомців в інтернат, збільшенєм інвентара і бібліотеки, що становить майно товариства.

Справозданє приняли загальні збори до відомости, а на внесенє члена комісиї контрольної о. Теофиля Бобикевича уділено уступаючій Раді товариства абсолюторию з веденя діл товариства в 1900 р. по чім приступлено до вибору Ради на рік 1901. При голосованю картками увійшли до Ради товариства пп. Василь Нагірний архітект; о. Мартин Пакиж крилошанин митр. капітули; Іван Бачиньский касиер „Дністра“; Володимир Бачиньский інжинєр; Др. Кость Левицкий адвокат; Др. Лев Павенцкий адвокат; Петро Тиблючиньский слюсар; Антін Оприск столяр; Евген Спожарский переплетчик і Онуфрий Пацак друкар. Головою товариства вибрано поновно п. Василя Нагірного, а до комісиї контрольної о. Теофіля Бобикевича і п. Александра Серончковского. При послідній точці порядку дневного піднесено потребу відкликаня ся до наших просьвітних товариств і поодиноких осіб, щоби виданями своїми спомогли бібліотеку бурси як також потребу заснованя осібного фонду на дарунки для ремісничої молодежи в день сьв. Николая і фонду запомогового для тих питомців Бурси, котрі по скінченю науки охочі і спосібні були би удати ся за границю в цїли доповненя свого образованя. Голова товариства подав до відомости зборів, що за почином о. Данила Танячкевича внесено просьбу до ц. к. Міністерства о запомогу з фонду льотериї для добродійних цїлий, та що о. Петро Билиньский парох Зарваниці дарував для бурси гарну ікону чудотворної Матери Божої Зарваницкої і що оден добродій сьвященик зложив на руки о. Пакижа 60 К. на закупно для бібліотеки бурси книжок релиґійного змісту. Рівнож подав голова товариства до відомости загальних Зборів, що адвокат др. Кость Левицкий заявив охоту уряджувати відчити для питомців Бурси про конституційні права і о законї промисловім, та що др. Евг. Озаркевич уділяв питомцям безплатно лїкарскої помочи, за що належить ся єму прилюдна подяка.

По вичерпаню порядку дневного закрив голова теплими словами збори висказуючи надію, що за Божою помочию чей рік 1901 буде для нашого товариства щедрійшим а се дасть нам спромогу щедрійшу дати поміч нашій ремісничій та промисловій молодежи, котра з незвичайною запопадливостию і охотою шукає науки.

Новинки.

Львів дня 3 го цьвітня 1901.

— **Іменованя.** Львівский висший суд краєвий іменував канцеляриїйними асистентами: Евср. Адольфа Воляньского для Львова, Івана Калина для Львова і Михайла Терлецкого для Станиславова.

— **Впреосьв. Митрополит** о. Шептицкий прибув дня 29 марта вечером до Золочева. Коло двірця устроєно триюмфальну браму, де зібрала ся цїла міска інтелїґенция, численне духовеньство і товпи народа. Достойного гостя привитав др. Весоловский промовою в імени міста, почім похід з процесиєю вирушив до приходскої церкви. Тут Впреосьв. Митрополит відслужив молебен і виголосив проповідь о вихованю молодїжи та пояснив цїль свого приїзду, іменно, его бажанєм є пізнати ґімназияльну молодїж, та подбати про єї релїґійне вихованє, бо лише від єї вихованя зависить будучність народу. По проповіди Впреосьвящений удїлив зібраному народови свого архиерейского благословеня. Слїдуючого дня, в суботу, Владика відправив Службу Божу і звидїв ґімназию, де іспитував молодїж нашого обряду з науки релїґії. З Золочева поїхав Впреосьв. Митрополит до Бережан, а звідтам до монастиря в Краснопущи.

— **IX. звичайні загальні збори товариства взаімних обезпечень „Дністер“** відбудуть ся в четвер дня 9-го н. ст. мая 1901 о годинї 10-ій перед полуднем в великій сали „Народного Дому“. Порядок дневний: 1. Відчитанє протоколу загальних зборів з 14-го мая 1900. — 2. Справозданє дирекциї і ради надзираючої за VIII. рік адм (1900). — 3. Справозданє комісиї ревізийної за VIII. рік адм. (1900) — 4. Внесеня ради надзираючої: а) в справі роздїлу надвижки доходу 96.995 кор., б) в справі винагороди 2-х вибраних членів дирекциї, їх заступників і 3-х членів комісиї ревізийної. — 5. Вибір: а) 6 членів Ради надзираючої на протяг 3 лїт на місце уступаючих по мисли § 92 стат.: дра Теофіля Кормоша, дра Костя Левицкого, сов. Льонґіна Рожанковского, дра Дамяна Савчака, дра Щасного Сельского і сов. Антона Дольницкого, б) 5 заступників членів ради надзираючої на 1 рік, в) 3 членів комісиї ревізийної і 1 заступника на 1 рік. — 6) Внесеня ради надзираючої в справі зміни статута. — 7. Означенє числа членів ради маючих вибрати ся на найблизших загальних зборах. — 8. Інтерпеляциї членів. — О годинї 8-ій рано перед зборами відбуде ся богослуженє в церкві Успенїя Пресьв. Богородицї.

— **V. загальні збори товариства взаімного кредиту „Дністер“** відбудуть ся дня 9-го н. ст. мая 1901 о годинї 4-ій по полудни в великій сали „Народного Дому“ з слїдуючим порядком дневним: 1. Відчитанє протоколу з попередних загальних зборів. 2. Справозданє ради надз. і дирекциї за V. рік адмін. 3. Справозданє комісиї ревізийної за V. рік адмін. 4. Роздїл зиску за рік 1900 в сумі: 6.782 кор. 4 сот. 5. Внесеня Ради в справі зміни статута. 6. Інтерпеляциї членів.

— **Студентскі розрухи в Росиї.** Часть студентів варшавского університету, переважно жиди і Росияни, мали в пятницю викликати розрухи на університетї. Однак ректор дізнав ся про те і оголосив о один день скорше великодні ферії. Демонстранти мають по сьвятах сповнити свій намір. — В Пулавах задля розрухів замкнено перед тижнем агрономічний інститут. — З Петербурга доносять, що на міністра внутрішних справ Сіпяґіна, зроблено замах, котрий однак не удав ся. — По розстріляню студента Піратова в Київі, про що ми оногди доносили, около 15.000 осіб устроїло демонстрациї. Аж при помочи войска демонстрантів розігнано, а кількасот осіб увязнено.

— **Міліонова крадїж, якої ще не бувало.** Америка славна з того, що коли там що стане ся, то зараз так і на такі розміри, як нїгде в сьвітї. Лиш під одним взглядом має Америка здаєсь велику суперницю в Росиї, а то що до крадежі. Російскі мошенники славні на весь сьвіт і як показує ся, перевисшають о цїле небо американьских, анґлїйских та всяких инших. Ото з Петербурга доносять, що найвисша державна власть контрольна викрила величезну крадїж в скарбі державнім. За пять лїт украдено не меньше лиш 44 міліонів рублїв, що значить 55.880.000 зр або 111.760.000 Кор.,. значить ся, злодїи — але річ певна, що їх там було більше,—крав що року пересїчно що найменше 8 міліонів рублїв.

що задув в поломінь, але в тійже хвили займив ся кнїт в лїхтарни і пустив довгу жовтаву смугу сьвітла на цїлу сцену. Сьвітло впало і на майора та єго товаришів, і осьвітило також і ту громадку на шинах. Але на освободителїв видивили ся убийники своїми перепудженими очима, а майор і єго приятелї знов забули таки зовсїм на злочинців там в горі на насипі. — бо онтам посеред гостинця стояв як би дух, що вийшов з гробу, не хто инший, лиш та многострадальна дївчина, для котрої був призначений смертоносний Буртів удар, а дрожаче сьвітло осьвітило єї блїде любе личко.

Она постояла кілька хвиль, а нїхто з них не рушив ся і не відозвав ся словом. Відтак роздав ся з насипу такий страшенний, дикий крик, що вічно остане ся в памяти тих, що єго чули. Бурт впав на колїна і закрив собі очи руками, щоби нїчого не видїти. Джон Джірдльстон вхопив сина за руку і пігнали серед темноти як вихор втїкаючи мов би з розуму зійшли, блїді як стїна і з очами, що станули їм стовпом, як у тих людий, що видїли щось, що не з сего сьвіта.

Тимчасом Тома зіскочив був з муру та припав до Кеті і она спочила в єго руках, і плакала і сьміяла ся та звичайно як женщина, то тулила ся до него то розпитувала, виратована накопець від смерти, котра вже так кріпко обняла єї була своєю сїтию.

44.

Ледви чи коли було двох людий, щоби так зовсїм стратили відвагу і були так пригноблені, як африканьский корабельник і єго син. Мокрі, змучені, вкриті болотом, гнали они щораз дальше і дальше та самі не знали куди, передирали ся через корчі, перелазили через всілякі запори а в їх головах так їм було помутило ся, що ще лиш одно мали на гадцї, а то, щоби о скілько можна як найдальше втечи від дївчини, що явила ся перед ними а на котрої краснім лици пробивав ся вираз страшного нїмого обжалованя. Змучені до крайности і ледви ще дихаючи бігли они що-раз дальше серед темноти і студени, аж побачили що блищить ся море і зачули як филї з гуком розбивали ся об побереже. Станули наконець на вкритім камінєм побережу. Місяць сьвітив тепер знову своїм лагідним сьвітлом і осьвітив великий розбурханий океан та довге темне побереже Гемширске.

Хто би тепер був по них здогадав ся, що то поважаний корабельник з Фрічерч Стріт і єго гордий син? Одїж на них була подерта, лице вкрите болотом та подрапане тернєм і корчами; старий загубив був свій капелюх а єго сиве волосє звисало єму кудлами з голови. Але ще більше як їх змінена поверховність впадала в очи зміна в чертах їх лиця. Оба споглядали страшно непевними очима, як ті хижі зьвірі, що чують поза собою здалека гавканє псів. Дрожачі руки і задиханий віддих були знаком їх цїлковитого змученя, але они все ще оглядали ся неспокійно довкола себе, як би їх мав щераз перепудити найменший голос і спонукати до дальшої втечі.

— Ти сатано! — крикнув наконець Езра, охриплим перерazливим голосом і пустив ся до свого батька, як колиб хотів кинути ся на него. — Ось до чого довів ти нас твоїм сковиканєм, твоїми інтриґами та спекуляциями! Що ми тепер вдїємо — га? Кажи! — Він вхопив старого за обшивку і став ним сильно трясти.

Лице Джірдльстона було так змінене, що здавало ся, як би кождої хвилї міг дістати спаралїжованя нервів, а очи єму станули стовпом та виглядали як скляні баньки. Сьвітло місяця блищало ся в них і падавало чертам єго лиця якогось несамовитого виразу. — Чи ти видїв єї? — шепнув він дрожачими губами. — Чи ти видїв єї?

— Так, видїв — відповів тамтой другий лютим голосом; — та й видїв того проклятого шибеника з Льондону і майора та Бог знає, кілько їх ще було. Оттож то ми зрушили на себе гнїздо шершенів!

— То був єї дух — сказав єго батько тим самим перепудженим голосом. — То був дух убитої доньки Джона Герстона.

— То була таки дївчина сама — сказав Езра. В першій хвили взяв був і єго смертельний страх, але коли пустились втїкати, мав він ще тілько часу, що придивив ся всему, що стало ся. — Оттож ми собі наробили!

— Дївчина сама! — крикнув Джірдльстон таким голосом, як той, що від страху з розуму зійшов. — Бій ся Бога, не глузуй з мене! А когож ми несли помежи деревами та та поклали на шини?

— Кого? Ну, тоту заздрістну дївчину, Ребеку Тайльфорт, що очевидно прочитала мій лист, а відтак викрала плащ і капелюх тамтої, щоби довідати ся, що я мав їй сказати. Проклята дурнувата!

— То не тота! — замуркотів Джірдльстон з тим самим блудним виразом в очах. — Все пропало — все пропало!

— Та не стій тут і не муркоти щось до себе — крикнув Езра і вхопив батька за руку та потягнув за собою вздовж побережа. — Чи не видиш того, що розішлють за нами гончі листи і повісять нас, коли нас зловлять?— Опамятай ся і втїкай. Було би дійстно красно як би твоє співанє та роздумуванє закінчило ся шибеницею, може нї?

Побігли разом вздовж побережа бродячи

— **Злочин все вийде на верх.** До арештів равского суду повітового привели перед кількома днями два жандарми закованого в ланцухи Антонія Барамущака, властителя сто кількадесятьох морґів поля і писаря громадского в Річках. Перед 13 роками застрілив він свою жінку, оголосивши перед сьвітом, що она померла від удару коня. Служниця, одинокий сьвідок того злочину, видала его тепер і він по арештованю признав ся зовсім до вини.

Господарство, промисл, торговля, гиґієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Значінє і ужиток города для поменших господарів. Город під містом приносить готовий гріш. Але з того ще не виходить, щоби господар в сторонах, положених далеко від міста, занедбував город, ніби длятого, що він не має де збувати городнини. Як-раз в тих сторонах має для господаря на кількох морґах ґрунту дуже велику вагу. Він повинен тут заступати єму готовий гріш. Город, розуміє ся при відповідній величині (пів морґа або морґ) повинен живити і удержувати господаря, а поле разом з худобою повинно іти на доробок. Город з всім тим, що дасть ся при нім удержати, як н. пр. одна корова, одна або дві безроги, дріб і крілики, повинні господареви служити за готовий гріш, значить ся, замість того, щоби він ішов до міста та купував то, чого єму і его родині треба на прожиток, повинен він то все, або бодай в найбільшій части, тягнути з города. Длятого малий господар повинен завести собі господарство на дві руки: окремо і на окремий рахунок город, і ціле або лиш конче потрібну часть домашного господарства для щоденного ужитку, а окремо і на окремий рахунок господарство рільне, і то, що з ним вяже ся, поле і годівлю худоби та инших зьвірят господарских. А щоби така робота ішла лекше та успішнійше, то потреба до неї і поділу праці. Господиня нехай пильнує і робить більше коло города та хати, а господар нехай лиш допильновує та дораджує, а сам займає ся переважно роботою в поли. Так будуть обі части господарства взаімно себе доповняти і підпирати, а при відповідній ощадности буде мусів прийти і доробок.

— Дещо про управу вівса. Овес буває троякого рода: 1) Овес з розгилястою волотю, котрий має богато відмін як: блідожовтавий двозернистий з коротким зерном (австральский, тріюмф, анґлійский, канадийский); з довгим зерном (білий, дунавский, пробстайский; — жовтий (подільский пізний, угорский золотий, і овес зимовий). — До сего рода належать також вівси скорозрілі або канарки. 2) Овес зі стисненою волотю (або віхою), котрий сіють иноді в гірских сторонах Галичини і на Шлеску (білий і чорний вістюкуватий, брунатний угорский, чорний татарский) — 3) Овес голий, добрий на кашу (гімаляйский і хіньский). Овес зі всіх збіж найменше перебірчивий і видержує всіляке підсонє та всілякий ґрунт. Простий розгилястий овес удає ся і на тяжких глинистих ґрунтах і на сьвіжих пісках, котрі мають бодай трохи родючої сили, навіть на порховинах і торфовищах. Але не треба гадати, що під овес вже не треба зовсім гноїти та що можна сіяти его і в ялову землю. Єго сіє ся там, де вже пізка инша ростина добре не удала ся а найліпше сіяти его по сапних ростинах та на новинах н. пр. на зрубах, на осушених ставах. Коли на пісних пісковатих землях трохи під него погноїти, то він дуже зародить. Стерниска під овес треба вже в осени підкинути і глубоко з'орати а по сапних ростинах треба лиш раз переорати.

Всячина господарска.

— Поставці і посудинки з писанок на сьвята. З гарних сирих писанок можна виробити собі всілякі красні предмети до ужитку і до окраси на столї підчас великодних сьвят, лиш треба до того трохи зручности і терпеливости. От н. пр. можна зробити поставці на сіль і перець а то так: Писанку треба на топшім кінци доокола зручно і осторожно обрізати за помочию тонкого пильничка або таки и ножиком вискробуючи уважно ровець довкола так, щоби з писанки здоймити ніби шапочку. По тім випускає ся яйце з середини, виполїкує ся і обсушує ся та лагодить ся з трох патичків трипіжок в той спосіб, що звязує ся їх по середині дротиком так, щоби був подвійний трипіжок. На той трипіжок кладе ся писанку і привязує ся еї до патичків в той спосіб, що осторожно проверчує ся в шкаралупці дірочку шпилькою і засилює ся нитку, котрою шкаралупку привязує ся до патичків. В однім такім поставци можна на Великдень поставити на столї сіль в другім перець, в инші можна вложити китички цьвітів.

Переписка господарска.

Гринь Нак. в Т.: Ви питаете: Не далеко ріки маю поле, около 4 морґи. В минувшім році нанесла таж ріка богато намулу (мулки) глинястого і мілкого. Прошу менї відповісти, чи було би то добре, навозити на то поле того намулу і посіяти овес або ще инше? — На питанє се не можна дати рішучої відповіди, бо раз треба знати якого рода есть той намул а відтак який есть ґрунт, котрий би мав бути навожений тим намулом. Скоро намул був би як Ви кажете, глинястий а поле легко пісковате, то можна би ним навозити. В противнім случаю було би гірше, бо навозити глинистий або глинковатий ґрунт глинястим намулом, значило би, додати єму того чого єму не потреба а тим зменшити урожайність. А відтак і сам намул намулови не рівний. Коли би намул походив із сусїдних або й подальших ґрунтів, то можна би ним скорше навозити. Коли же він есть чисто глинистий а глина має в собі звичайно окис або окисок зелїза, то ґрунт від такого намулу став менше урожайним. То само було би, коли би в намулї був квасний гумус. Найлїпше можна ужити намулу до роблення компосту, змішати его з вапном і лишити через довший час на воздусї. Щоби оцінити безпосередну вартість того намулу для Вашого ґрунту, треба би бути на місци та видїти намул і ґрунт. Але скоро можете, то не залишіть ужити его на компост, котрий опісля зробить Вам дуже добру прислугу. Овес на ґрунтї, навоженім таким намулом міг би зародити гірше як без него, а того чей Ви би не хотїли.

Михаіл Клим. в Ж.: Покладки дуже великих поморских гусий по ціні 1 К. 20 с. (60 кр.) за штуку і качок пекінґских, дуже великих, білих по 60 с. (30 кр.) за штуку можете дістати на Мораві в Смржіц. Адреса: Geflügelhof Smrzitz, Mähren. Треба жадати: „Bruteier von pommerischen Riesengänsen“ i „Enten Peking, Riesen weiss. Там можна також дістати покладки всілякого рода расових курий, як: Брама, Ваєндоти (Wyandottes), Ляншани (Langshan), Кохіни, по 60 с. (30 кр.) за штуку. — Напишіть також до пані Helena Podivin в Лещоватім, п. почта Устрики долішні, та жадайте прислапя цінника. Она має на продаж не лиш покладки всілякого рода курий, але також і покладки білих анґлійских качок „Ельсбері“ (Aylesburi) і францускихь Руан (Rouen), та индиків американьских.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— **Ціна збіжа** у Львові 2 цьвітня: Пшениця 7·60 до 7·80; жито 6·60 до 6·80; овес 6·50 до 6·80; ячмінь пашний 5·50 до 5·75; ячмінь броварний 6·50 до 6·80; ріпак 10·50 до 10·75; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 7·50 до 12·—; вика 8·50 до 9·—; бобик 6·25 до 6·50; гречка 7·25 до 7·75; кукурудза нова 5·90 до 6·20; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 45·— до 65·—; конюшина біла 35·— до 75·—; конюшина шведска 60·— до 95·—; тимотка 20·— до 26·—.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Тульон 3 цьвітня. Прибув сюди командант російскої фльоти на Середземнім мори, адмірал Дірілєв. Загалом прибуло 7 російских воєнних кораблів, аби взяти участь в торжестві з нагоди приїзду Любета.

Льондон 3 цьвітня. В палатї послів заявив міністер Бродріч, що поголоски немов би анґлійскі аґенти вербували в Німеччині і північній Італії рекрутів до полудневої Африки, суть неправдиві.

Преторія 3 цьвітня. Околицю Преторії непокоять малі відділи Бурів, котрі граблять, худобу і нищать зелїзничі шляхи.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

з великим трудом в піску та морскій траві, якої послїдна буря була тут нанесла. Вітер був все ще так сильний, що они мусїли похиляти голови та наставити плеча против него, підчас коли солона вода з моря брискала і пекла в очи та щипала в губи.

— Куди ведеш мене, сину? — спитав старий чоловічиско ще раз.

— Туди, де нам остала ся ще одинока надія, що зможемо виратувати ся. Ходи і не питай.

Серед темноти ночи побачили они якесь самотне сьвітло, що мигкотіло перед ними. То була очевидно ціль, до котрої Езра спішив. Підчас коли они так мучили ся, сьвітло ставало щораз більше і яснійше, аж показало ся, що то було сьвітло лямпи, котре добувало ся крізь мале чотирогранне вікно. Була то хата рибака, що називав ся Самсон, а котрий мешкав може на милю далеко від Клєкстон. Він пригадав собі, що тота якась дивна хата, збудована з останків якоїсь барки, що розбила ся була перед кількома роками, звернула була его увагу. Соломянна стріха, якою она була вкрита і вирізані з боку вікна та двері надавали їй якогось мішаного вигляду та робили еї займавою точкою для туристів. Самсон був властителем досить великої рибацкої лоди, на котрій він зі своїм найстаршим сином виконував свій промисл, котрий досить добре его живив.

— Що ти хочеш робити? — спитав Джірдльстон, коли его син пустив ся до дверий.

— Лиш не диви ся як той якийсь опир — відповів Езра гнївливо тихим голосом. — Виратуємо ся, скоро лиш будемо холоднокровні.

— Менї вже тепер якось лїпше. Здай ся на мене.

— Ну то зроби усьміхнене лице — сказав Езра і запукав голосно до дверий хати.

Жителї тої хати ізза бурі не чули, як тоті оба підходили до хати, але в тій хвили, коли молодий мужчина зачав гримати до дверий, відозвали ся в нїй голоси і пес зачав уїдати. Відтак чути було, як би щось упало і пес перестав гавкати, а Езра здогадав ся з того, що то хтось кинув чоботом до пса.

— У нас нема принадки — крикнув якийсь грубий голос.

— Чи можу поговорити з паном Самсоном? — спитав Езра.

— Таже кажу Вам, що у нас нема принадки — заверещав голос з ще більшим гнївом.

— Та нам не треба принадки. Хочемо лиш кілька слів поговорити з Вами — сказав Езра.

Коли він ще говорив, отворили ся двері і вийшов якийсь присадкуватий мужчина середних лїт в червоній сорочцї та показав лице, що було майже такої самої краски як і сорочка на нїм.

— У нас нема — зачав він був знову своє, коли нараз пізнав своїх гостий і урвав з таким здивованєм, яке лиш може показати ся на людскім лици.

— То що иншого, коли то панове з праєрі! — сказав він наконець і став предовго посвистувати — тим способом збув ся він свого дива, котре в противнім случаю мусїлоби було лишити ся в его тїлї.

— Ми хотїли би поговорити кілька слів з Вами, пане Самсон — відозвав ся Езра.

— Поговорити, пане, можна! — сказав на то рибак і вбіг до хати та обтер рукавом два стільцї. — Просимо до хати! Чуєш, Джордже, подай панам стільцї.

(Дальше буде).

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569)